

Daniel, kapitola pátá

Ladislav Hodač – www.tajemstvibible.cz

Stručný přehled obsahu páté kapitoly knihy Daniel

Když se Danielův život blížil ke konci, došlo v Babylonu k velkým změnám. Nabukadnezar zemřel, Babylon se dostal pod nemoudrou vládu jeho následovníků a postupně upadal. Král Belšasar byl spoluvládce babylonské říše se svým otcem Nabonidem. Na královské moci se podílel již od svého mládí a to mu stouplo do hlavy; stal se pyšným a pozvedl své srdce proti Bohu. Ve svém životě měl mnoho příležitostí poznat Boží vůli a pochopit svou odpovědnost ji naplnit. Věděl, že jeho děd Nabukadnezar byl z Božího nařízení vyloučen z lidské společnosti. Věděl, že král Nabukadnezar se obrátil a zázračně se uzdravil. Belšasar dovolil, aby láska k radovánkám a touha po slávě zatlačila do pozadí poučení, na něž neměl nikdy zapomenout. Promarnil příležitosti, jež mu byly milostivě poskytnuty, a nevyužil prostředků, které se mu naskytly, aby se blíže seznámil s pravdou. To, co Nabukadnezar nakonec získal za cenu nevýslovného utrpení a pokoření, nechal Belšasar minout bez povšimnutí.

Přestože Babylon byl již obležen Médo-perskou armádou krále Kýra II., rozmařilý král, chráněn zdánlivě nedobytnou pevností s jejími pevnými zdmi a železnými branami, se cítil v bezpečí a trávil svůj čas v radovánkách a hodech. Velkolepost hostiny zvyšovaly všechny krásné věci, které může opatřit bohatství a moc. Mezi pozvanými hosty u královského stolu byly krásné ženy, věhlasní mužové a mudrci. Knížata a správci země pili víno jako vodu a hýřili pod jeho omamujícím vlivem. Opilý král ovládan vášněmi rozkázal přinést zlaté a stříbrné nádoby, které Nabukadnezar nechal odnést z Božího chrámu v Jeruzalémě. Chtěl dokázat, že mu není nic natolik svaté, aby to nemohl užívat. A tak on i jeho opilí hosté zneuctili nádoby, které se používaly při náboženských obřadech v chrámu živého Boha.

Belšasar ani nepomyslel na to, že jeho modlářskému hýření je přítomen nebeský svědek, který přihlíží všemu, co se odehrává. Když nevázanost dospěla vrcholu, tento nezvaný a neviditelný host projevil svou přítomnost. Objevila se ruka bez krve, která psala na stěnu paláce ohnivými písmeny slova, jimž nikdo z přítomných nerozuměl, slova, která byla předzvěstí jejich osudu.

Daniel 5:1-4 ¹Král Belšasar jednou vystrojil velikou hostinu pro tisíc svých velmožů a v jejich společnosti popíjel víno. ²Napít tím vínem pak Belšasar poručil, ať přinesou zlaté a stříbrné nádoby, které jeho otec Nabukadnezar odnesl z jeruzalémského chrámu: „Král z nich bude pít se svými velmoži, manželkami a konkubínami!“ ³A tak přinesli ty zlaté nádoby odnesené z Božího chrámu v Jeruzalémě a král se svými velmoži, manželkami a konkubínami z nich pil. ⁴Popíjeli víno a oslavovali bohy ze zlata a stříbra, z bronzu a železa, ze dřeva i kamene.

Výklad Daniel 5:1-4

Dramatické události páté kapitoly nás přivádějí do roku 539 př. Kr. Byly to poslední okamžiky mocné Babylonské říše. Král Belšasar pořádal hostinu na počest tisíce svých velmožů a knížat. Kdo ale byl tento král? Skeptičtí kritici Bible a její pravdivosti tvrdili až do poloviny devatenáctého století, že žádný babylonský král Belšasar neexistoval. Avšak moderní archeologie opět potvrdila pravdivost Bible; pod číslem ME 91128 je v Britském museu ke shlédnutí „Nabonidova kronika“, ve které je zapsána modlitba krále Nabonida k bohu měsíce Sinu:

„Pokud jde o mě, Nabonida, babylónského krále, zachraň mě od hříchu proti tvé božskosti a uděl mi jako dárek dlouhých dnů života, a pokud jde o Belšasara, mého nejstaršího syna, mého potomka, upevňuj v něm úctu ke tvému velkému božství (v), jeho srdci, aby se nedopustil žádné kultovní chyby, a mohl být nasycen životem plným hojnosti.“ (Ztracené poklady Bible, 233)

Belšasar byl tedy nejstarším synem babylonského krále Nabonida. Byl tak pyšný a sebejistý, že pořádal hostinu v situaci, kdy Babylon už obléhala médoperská vojska. Archeologové dokonce našli tuto hodovní síň. Její rozměry jsou 17 × 52 metrů. Při takových hostinách teklo víno a pivo proudem.

V zajetí vášní se král postavil do čela nevázaných orgií. Opilého Belšasara napadla myšlenka, která ho ještě ten samý den stála život: poručil přinést svaté předměty ukradené z jeruzalémského chrámu, aby ponížil Boha židů tím, že on a všichni jeho už značně opilí hosté pili alkohol z těchto nádob. Skutečnost, že tyto předměty patřily nyní Babyloňanům, dokazovala, o kolik má babylonský bůh Marduk větší moc než Bůh židů. Tak to alespoň chápal on a všichni jeho hosté. To byl ovšem fatální omyl.

Daniel 5:5-12 ⁵Vtom se přímo před svícnem objevily prsty lidské ruky a začaly psát na omítku královského paláce. Když král spatřil tu písící ruku, ⁶zbledl hrůzou. Kolena se mu roztrásla, že se sotva držel na nohou. ⁷Vykřikl, ať přivedou kouzelníky, mágy a jasnovidce. Potom těm babylonským mudrcům řekl: „Kdokoli ten nápis přečte a vyloží mi ho, bude oblečen purpurem, na krk dostane zlatý řetěz a stane se **třetím** nejmocnějším v království!“ ⁸Všichni královští mudrci tedy předstupovali, ale nedovedli králi ten nápis přečíst ani vyložit. ⁹To krále Belšasara vyděsilo ještě víc a byl čím dál bledší. I jeho velmoži byli zděšení. ¹⁰Když **královna matka** uslyšela hlasy krále a velmožů, vešla do hodovní síně. „Ať žiješ, králi, navěky!“ řekla. „Neděs se tolik a nebuď bledý.“ ¹¹Máš ve svém království muže, v němž přebývá duch svatých bohů. Ten za dnů tvého otce prokázal jasnozřivost, důvtip a moudrost, jakou mívají bohové. Král Nabukadnezar, tvůj otec, jej proto ustanovil nejvyšším z věštců, kouzelníků, mágů a jasnovidců. ¹²Daniel, jemuž král dal jméno Baltazar, totiž prokázal vzácného ducha, rozumnost a důvtip ve vykládání snů, odhalování tajemství a řešení záhad. Nech proto zavolat Daniela – on ti ten nápis vyloží.“

Výklad Daniel 5:5-12

Všemu tomu rouhavému dění na hostině přihlížel neviditelný host. Když veselí a bezstarostnost hostů dosáhla vrcholu, objevila se nadpřirozená ruka bez krve, která psala ohnivými písmeny slova odsouzení na stěnu hodovní síně. Opilý Belšasar a jeho hosté se vydělili k smrti. Zoufalá hrůza přemohla veškeré sebeovládání. Hlahol veselí utichl. Před vnitřním zrakem hostů proběhly všechny zlé skutky, které během svého zkaženého života napáchali. Měli pocit, jako by se ocitli před soudnou stolicí Boha nebes, jehož nekonečné moci se vzepřeli. Tam, odkud se před malým okamžikem ozývalo bujaré veselí a rouhavé poznámky, byly slyšet jen výkřiky hrůzy, které splývaly z třesoucích se rtů. Nejvíce vyděšený byl samotný král Belšasar, který ztratil vládu nad svým tělem. Kolena se mu třásla tak, že se sotva udržel na nohách. Byl to on, kdo více než všichni ostatní byl odpovědný za vzpouru proti Bohu, která té noci dosáhla vrcholu. Probudilo se v něm svědomí. Uvědomil si, že musí skládat účty z panování, jež mu bylo svěřeno, a že pro promrhané příležitosti a pro svůj opovážlivý postoj proti Bohu Stvořiteli nemá omluvy. Marne se pokoušel pochopit význam plamenných písmen. Bylo to tajemství, jímž nemohl proniknout.

V zoufalství se s prosbou o pomoc obrátil na chaldejské mudrce. Už potřetí v dějinách Babylonské říše žádal babylonský král o pomoc ty, kteří pomoci nedovedou. Belšasar se z chyb svého děda Nabukadnezara nic nenaučil. **Mudrci nechápali význam ohnivého písma.** Proč? Částečné vysvětlení: Jako všechna semitská písma, také syrská zapisovala původně pouze konsonanty (souhlásky), vokály (samohlásky) byly doplněny později. Způsob psaní – Jde o písma "levosměrná" (směřují zprava doleva). Dalším výrazným rysem syrských písem je, že jsou spojná: při zápisu se spojují znaky navzájem asi jako v psané latině. Plné vysvětlení je to, že Bůh sám chtěl použít svého služebníka k vysvětlení poselství a nápisu pohanskému králi. Král slíbil každému, kdo písmo rozluští, **třetí místo v království.** Proč hovoří o třetím místě, a ne o druhém, což bychom spíše očekávali? Důvod byl v trochu nezvyklé politické situaci v babylonském království. Na prvním místě království stál Nabonid, Belšasarův otec. Protože se dlouho zdržoval mimo Babylon – strávil deset let v Arábii ve městě Tema – udělal ze svého syna spoluvládce. Zatímco Nabonid válčil v zahraničí, jeho syn jistil trůn v Babylonu. Belšasar byl tedy v hierarchii vlády číslo dvě. Z tohoto důvodu mohl tedy nabídnout jenom třetí místo v království.

V této situaci si královna matka vzpomněla na události, které se na královském dvoře odehrály před mnoha lety. Tenkrát, když ještě vládl Nabukadnezar, dokázal hebrejský zajatec jménem Daniel vysvětlit tajemství, která nikdo jiný nechápal. Na její naléhání nechal král Daniela přivést.

Daniel 5:13-21 ¹³A tak Daniela přivedli před krále. „Ty jsi ten Daniel z židovských vyhnanců, které můj královský otec přivedl z Judska?“ zeptal se ho král. ¹⁴„Slyšel jsem, že je v tobě duch bohů a že jsi prokázal jasnozřivost, důvtip a vzácnou moudrost. ¹⁵Před chvílí ke mně přivedli mudrce a kouzelníky, aby mi přečetli a vyložili tento nápis, ale vůbec to nedokázali. ¹⁶O tobě jsem ale slyšel, že dovedeš vykládat smysl a řešit záhady. Nuže, dokážeš-li ten nápis přečíst a vyložit, budeš oblečen purpurem, na krk dostaneš zlatý řetěz a staneš se třetím nejmocnějším v

království.“ ¹⁷Daniel na to králi odpověděl: „Nech si své dary. Odměnit můžeš někoho jiného. Ten nápis ale králi přečtu a jeho smysl vyložím. ¹⁸Slyš, králi! Nejvyšší Bůh dal tvému otci Nabukadnezarovi království, velikost, slávu a velebnost. ¹⁹Pro tu velikost, kterou ho obdařil, jej s bázní a chvěním ctili lidé všech národů a jazyků. Koho chtěl, zabil, a koho chtěl, ušetřil. Koho chtěl, povýšil, a koho chtěl, ponížil. ²⁰Když ale zpyšněl v srdci a zatvrdil se v nadutosti, byl ze svého královského trůnu sesazen a o svou slávu připraven. ²¹Byl odehnán pryč od lidí a dostal rozum zvířecí. Žil mezi divokými osly, jedl trávu jako býk a tělo měl mokré od rosy, než poznal, že nad lidským královstvím vládne Bůh Nejvyšší a koho chce, nad ním může postavit.

Výklad Daniel 5:13-21

Daniel zestárl. Bylo mu kolem osmdesáti čtyř let. Nabukadnezar byl už dvacet tři let mrtev a s ním i většina z generace, která zažila události z druhé až čtvrté kapitoly. Mezi kap. 4 a 5 patří chronologicky kap. 7. a 8. Podle **Dan. 8:27** „konal jsem povinnost od krále poručenou“ je jasné, že Daniel byl stále ve státních službách na babylonském dvoře a to v 1. roce krále Belšasara. Psal se rok 548/7 př. Kr. Má se za to, že na základě kontextu Dan. 5. v r. 539 již Daniel nebyl přímo ve službách krále Belšasara, ale pořád byl na babylonském dvoře. Belšasar a jeho předchůdci na trůnu věděli, jakým způsobem jednal Hospodin s Nabukadnezarem. Ale rozhodli se neuznat svrchovanost Hospodina a jednali proti Jeho vůli.

Belšasar se snažil nalézt svoji důstojnost a oslovil Daniela větou, ve které mu nezapomněl připomenout, kdo je zde pán a kdo hebrejský zajatec: „Ty jsi ten Daniel z židovských vyhnanců, které můj královský otec přivedl z Judska?“ Nabukadnezar nebyl jeho otec, ale děd. V Babyloně bylo zvykem nazývat mužské předky slovem otec.

Na Daniela sliby krále nezapůsobily. Stál před vyděšeným zástupem s klidnou důstojností Božího služebníka. Přišel, aby vyložil poselství soudu. Nabízené dary odmítl. Věděl, že Belšasar nebude dlouho žít. Zopakoval králi, co vše se jeho dědu Nabukadnezarovi stalo. Z toho všeho měli následující vůdci Babylonu poučit a vyvodit důsledky.

Daniel 5:22-30 ²²Ale ty, jeho syn Belšasar, ses v srdci nepokořil, přestože jsi to všechno věděl. ²³Naopak ses pozvedl proti Pánu nebes. Nechal sis přinést nádoby z jeho chrámu a popíjel jsi z nich se svými velmoži, manželkami a konkubínami. Oslavoval jsi bohy ze stříbra, zlata, bronzu, železa, dřeva i kamene, kteří nevidí, neslyší ani nic nevědí – ale Bohu, který má v moci každý tvůj dech a každý tvůj krok, jemu jsi slávu nevzdal! ²⁴To proto poslal onu ruku, která napsala ten nápis. ²⁵Ten nápis zní takto: MENE MENE TEKEL UFARSIN. ²⁶Smysl těch slov je následující: Mene – Bůh tvé kralování ‚sečetl‘ a podtrhl. ²⁷Tekel – byl jsi ‚zvážen‘ na vahách a shledán příliš lehkým. ²⁸Peres – tvé království je ‚rozpolceno‘ a dáno Médům a Peršanům!“ ²⁹Belšasar hned na to přikázal, ať Daniela obléknou purpurem, na krk mu dají zlatý řetěz a prohlásí ho třetím nejmocnějším v království. ³⁰**Ještě té noci pak byl babylonský král Belšasar zabit.**

Výklad Daniel 5:22-31

Protože se Belšasar nepoučil z událostí Nabukadnezarova života, měl zakrátko sklidit ovoce svého vzpurného života. Daniel se otočil k nápisu na zdi a četl: **MENE MENE TEKEL UFARSIN**. Ruka, která tato slova napsala, již zmizela. Světlo podobné blesku následovalo po napsání každého písmene a způsobilo, že nápis žhnul jako oheň a nevěstil nic dobrého. Děs se zmocnil všech přítomných, když se zatajeným dechem naslouchali Danielovu výkladu.

²⁶Smysl těch slov je následující: Mene – Bůh tvé králování ‚sečetl‘ a podtrhl. ²⁷Tekel – byl jsi ‚zvážen‘ na vahách a shledán příliš lehkým. ²⁸Peres – tvé království je ‚rozpolceno‘ a dáno Médům a Peršanům!“

Babyloňané věřili, že bohové používají váhy na vážení dobrých a zlých skutků. Pokud převažují zlé skutky, dostaví se trest. V této situaci oslovil Bůh Belšasara způsobem, kterému rozuměl.

Proroctví dané ve snu Nabukadnezarovi ve druhé kapitole se v tuto osudnou noc mělo naplnit. Zlaté babylonské království bude ještě této noci vystřídáno stříbrným královstvím Médů a Peršanů. Lidské dějiny se naplňují přesně podle Hospodinovy vůle.

Této poslední noci Belšasar a jeho velmoži při bláznivé oslavě naplnili míru viny Babylonského království. Bůh už dále nemohl zadržovat blížící se katastrofu. Po dlouhá desetiletí se Bůh snažil Babylon vyléčit z jeho hříchů.

Jeremiáš 51:8-9 ⁸Babylon ale náhle padne, bude rozdrčen. Kvílejte nad ním, přineste balzám na jeho rány, třeba se uzdraví! ⁹„Léčili jsme Babylon, ale neuzdravil se. Opusťme jej, pojďme každý do své země! Soud nad ním bude sahat do nebe, až k oblakům se rozroste.“

Pro neobyčejnou zvrácenost lidského srdce nezbylo Bohu nakonec nic jiného, než nad Babylonem vyřknout neodvolatelný rozsudek.

Jeremiáš 25:12-13 ¹²Až se těch sedmdesát let naplní, potrestám babylonského krále i jeho národ za jejich vinu, praví Hospodin, a nechám Babylonii zpustnout navěky. ¹³Uvalím na tu zem všechny své hrozby, které jsem o ní vyřkl, všechno, co je zapsáno v této knize, všechno, co Jeremiáš prorokoval o všech těch národech.

Jeremiáš 51:28-31 ²⁸Připravte národy proti němu do boje, krále Médie a jejich hejtmany, správce všech zemí, které ovládli! ²⁹Země se třese, svíjí se bolestí, plní se, co Hospodin o Babylonu uložil: Obrátí babylonskou zemi v trosky, kde nikdo nebydlí. ³⁰Babylonští hrdinové dobojovali, zůstali ve svých opevněních. Síly je opustily, jsou jako ženy. Jejich domovy zapáleny, závory zlomeny. ³¹Běžec předhání běžce, posel posla potkává - babylonskému králi se oznamuje, že město padlo ze všech stran!

Tímto králem byl ovšem Belšasar.

Jaké byly hříchy Babylonu?

1. Babylon se provinil vzpourou a neúctou k Bohu stvořiteli tím, že uctíval falešné tzv. bohy, tedy praktikoval modloslužbu a podněcoval k tomu i všechny okolní národy. **Daniel 5:4**
⁴Popíjeli víno a oslavovali bohy ze zlata a stříbra, z bronzu a železa, ze dřeva i kamene.

Jeremiáš 50:1-2 ¹Slovo, které Hospodin promluvil skrze proroka Jeremiáše o Babylonu, o zemi Chaldejců: ²„Oznamte národům, ohlaste tu zvěst, zvedněte korouhev a zvěstujte, nenechte si to pro sebe: Dobyť je Babylon, Běl je zostuzen, Marduk hroutí se! Jeho sochy jsou zostuzeny, jeho hnusné modly se zhroutily!

Jeremiáš 51:7 ⁷Zlatým kalichem v ruce Hospodinově byl Babylon – opíjel celý svět. Národy z něj to víno pily, až se pomátly.

2. Babylonská společnost byla hluboce okultní. V podstatě je každá okultní praktika založena na víře v nesmrtelnost duše.

Izajáš 47:10-13 ¹⁰... Svou moudrostí a věděním jsi byla svedena, takže sis v srdci myslela: „Já – a kdo je víc?“ ¹¹Proto na tebe přijde pohroma, kterou nebudeš umět zažehnat. Dopadne na tebe neštěstí, které nebudeš moci odvrátit. Náhle na tebe přijde záhuba – ani se nenadáš! ¹²Jen se teď postav se svými čáry, s tím množstvím kouzel svých, jimiž ses zabývala od mládí. Třeba ti nějak prospějí, třeba někoho vystrašíš! ¹³Vyčerpána jsi všemi těmi radami! Jen ať se teď tví astrologové postaví, hvězdoppravci se svou předpovědí na měsíc, ať tě zachrání z toho, co na tebe přichází.

Prorok Izajáš předpověděl pád Babylonu 74 let před tím, než vůbec Novobabylonská říše vznikla r. 626 př. Kr., a přesto byli babylonští mágové, astrologové a kouzelníci šokováni, když zkáza jejich říše nastala r. 539 př. Kr.

Izajáš 47:5-9 ⁵Odejdi a sed' mlčky v tmách, Dcero chaldejská! Nikdy víc už tě nenazvou nad královstvími královnou. ⁶Rozhněval jsem se na svůj lid a potupil své dědictví; vydal jsem ti je napospas, tys ale nad nimi lítost neměla, svým jhem jsi i starce krutě tížila. ⁷Říkalas: „Jsem věčná královna,“ a nic sis k srdci nebrala, na konec jsi nepomýšlela. ⁸Teď tedy slyš, ty milovnice rozkoší, která si sedíš v bezpečí a v srdci myslíš si: „Já – a kdo je víc? Nebudu vdovou, nepřijdu o děti!“ ⁹Přijde to ale na tebe obojí v jediné chvíli, v jednom dni: staneš se vdovou a přijdeš o děti. Všechno to na tebe přijde v plnosti, spouště tvých kouzel navzdory, navzdory moci čarů tvých.

3. Babylon pronásledoval Boží lid v míře a způsobem, který přesahoval to, jak to Hospodin chtěl.

Jeremiáš 50:33-35 ³³Tak praví Hospodin zástupů: Synové Izraele jsou utlačováni spolu se syny Judy. Všichni jejich uchvatitelé je drží v sevření a odmítají je propustit. ³⁴Jejich Vykupitel je ale silný – má jméno Hospodin zástupů! Rázně se ujme jejich pře, dopřeje zemi odpočinek,

obyvatele Babylonu však uvrhne ve zmatek. ³⁵Meč na Chaldejce! praví Hospodin, na obyvatele Babylonu, na velmože i mudrce!

Tím, že Bůh vydal svůj lid do babylonského zajetí, se snažil přivést Izrael k pokání. Zároveň vyvstala možnost, že se Babyloňané a všechny okolní národy, se kterými se Hebrejští vyhnanci setkají, dozvědí o jediném a pravém Bohu. Skrze muže, jako byli Daniel a Ezechiel, se Babyloňané mohli seznámit s živým Bohem a následovat Ho. Příležitostí měli dostatek. Události popsané v kapitolách dvě, tři a čtyři o tom svědčí. Jejich vlastní vzpoura a z ní pramenící zločiny byly důvodem jejich vlastního pádu.

Jeremiáš 50:22-28 ²²Zemí se šíří rachot války, strašné ničení. ²³Jak je roztlučeno, jak je rozbito kladivo drtící celou zem! Jak jen mohl být Babylon mezi národy tak zpustošen! ²⁴Políčil jsem na tebe a byl jsi lapen – ani jsi o tom, Babylone, nevěděl. Byl jsi dopaden a byl jsi chycen, protože ses s Hospodinem pustil do boje. ²⁵Hospodin otevřel svoji zbrojnici a zbraně svého hněvu vynesl. Hospodin, Pán zástupů, má totiž práci v zemi Chaldeců. ²⁶Přitáhněte na něj zdáli, zotvírejte jeho sýpky, shrňte vše na hromady! Zničte to město jako proklaté, ať z něj nezůstane ani ostatek! ²⁷Pobijte jim všechny býky, na jatka je pošlete. Běda jim! Přišel jejich den, čas, kdy se s nimi zúčtuje! ²⁸Slyšíš? To uprchlíci vyvázli z Babylonie na Sionu zvěstují, že Hospodin, náš Bůh, se pomstil, že se pomstil za svůj chrám.

Jeremiáš 51:47-49 ⁴⁷Hle, přicházejí dny, kdy zúčtuji s babylonskými modlami! Celá jejich zem se zastydí, až v ní všude budou ležet mrtvolky. ⁴⁸Nebe a země i všechno v nich vykřikne nad Babylonem radostí, až na něj od severu přijdou zhoubci, praví Hospodin. ⁴⁹Babylon teď musí padnout kvůli izraelským padlým, tak jako kvůli Babylonu padali mrtví po vší zemi.

Poučení z páté kapitoly pro Boží lid doby konce

Každému národu, který přichází na jeviště dějin, je dopřán čas, aby se mohlo poznat, jestli plní záměry Všemohoucího. Proroctví knihy Daniel předpovídají vznik a rozkvět největších říší světa. Babylonu, Médo-Persie, Řecku a Římu. V případě každé z nich stejně jako v případě národů menšího významu se historie vždy opakovala. Každá říše, každý národ prošly obdobím zkoušek, ve kterém neobstály. Jejich sláva vybledla a pozbyly své moci. Národy a mocné říše odmítaly Boží principy a tím si přivodily svoji zkázu.

Žalm 2:1-6 ¹Proč se pronárody bouří, proč národy kují marné plány? ²Srocují se králové země, vládcové se spolu umlouvají proti Hospodinu a pomazanému jeho: ³„Zpřetrháme jejich pouta, jejich provazy pryč odhodíme.“ ⁴Ten, jenž trůní v nebesích, se směje, Panovníkovi jsou k smíchu. ⁵Jednou k nim promluví v hněvu, ve svém rozlícení je naplní děsem: ⁶„Já jsem ustanovil svého krále na Sijónu, na své svaté hoře!“

Žalm 9:6-9 ⁶Okřikl jsi pronárody, do záhuby svrhl svévolníka, jejich jméno zahladil jsi navěky a navždy. ⁷Po nepříteli zůstaly provždy jen trosky. Vyvrátil jsi jejich města, i památka na ně

zašla. ⁸Hospodin však bude trůnit věčně, soudnou stolicí má připravenou. ⁹Rozsoudí svět spravedlivě, povede při národů dle práva.

Každému národu a každému člověku přidělil Bůh ve svém plánu určitý úkol. Jedinci i celé národy dnes rozhodují o svém osudu a Bůh vše využívá ke svým záměrům. Proroctví, která nám Bůh zjevil ve svém slově, nám pomáhají pochopit, v jakém údobí dějin se právě nacházíme. Vše, co bylo do dnešní doby předpovězeno, je zapsáno na stránkách lidských dějin. A vše, co má ještě přijít, se naplní ve stanovený čas.

Ten, kdo setrvává ve vzpouře proti Bohu a Jeho Mesiáši, ať jednotlivec, nebo celý národ, bude jako nepřítel Boha uvržen do záhuby. Jeho jméno bude zahlazeno a dokonce i každá vzpomínka na něj. Navěky a navždy bude vymazán ze světa živých. Dílo jeho rukou bude rozvráceno na trosky a prach a jeho památka bude zapomenuta, zajde. Prostě zmizí. To je strašlivý Boží soud, který čeká nepřátele Krista. To, co je hříšné, nemůže trvat a žít navěky, protože mzdou hříchu je smrt. Věčná smrt! Naproti tomu Bůh, svatý Bůh a Jeho spravedlnost je a bude navěky.

Izajáš 24:1.5.6 ¹Hle, Hospodin vyplení zemi, zcela ji zpustoší; zohaví její vzezření, její obyvatele rozptýlí. ⁵Země je poskvrněna svými obyvatelem; neboť překročili zákony, na ustanovení nedbali a věčnou smlouvu zrušili. ⁶Proto pozře zemi prokletí a její obyvatele pykají; obyvatele země zajdou v žáru, a zůstane lidí maličko.

Znamení doby nám jasně ukazují, že stojíme na prahu velkých a vážných událostí. Na zemi vládne zmatek. Částečné Boží soudy již dopadají na tuto hříchem zkorumpovanou Zemi. Spasitel se o událostech, které budou předcházet jeho příchodu, vyjádřil takto:

Matouš 24:6-14 ⁶Až uslyšíte válečný hluk a zprávy o válkách, hleďte, abyste se nestrachovali. Musí to přijít, ale to ještě nebude konec. ⁷Národ povstane proti národu a království proti království a na různých místech vypuknou hladomory a zemětřesení. ⁸To všechno jsou jen počátky porodních bolestí. ⁹Tehdy vás budou trápit a zabíjet a kvůli mému jménu vás budou nenávidět všechny národy. ¹⁰Tehdy mnozí odpadnou a budou se vzájemně zrazovat a nenávidět. ¹¹a povstane mnoho falešných proroků a svedou mnohé. ¹²A protože se rozšíří špatnost, láska mnohých vychladne. ¹³Kdo však vytrvá až do konce, bude zachráněn. ¹⁴Toto evangelium o Království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům. A potom přijde konec.“

Nenechme se, milí přátelé, zaskočit těmito událostmi jako tenkrát oné osudné noci král Belšasar. Pro ty, kteří trpělivě čekají na svého zachránce, platí:

Žalm 91:9-12 ⁹Když Hospodinu řekneš: „Jsi mé útočiště,“ Nejvyššího když zvolíš za svůj přibyték, ¹⁰žádné neštěstí se ti nepříhoda, rána se vyhne tvému obydlí. ¹¹Vždyť kvůli tobě pověřil anděly, na všech tvých cestách aby tě chránili, ¹²na rukou aby tě nosili, nohu o kámen aby ses nezranil.

Amen.